

SOCIALMINISTERIET

Folketingets Socialudvalg

Departementet

Holmens Kanal 22
1060 København K

Tlf. 3392 9300
Fax. 3393 2518
E-mail sm@sm.dk

MLA/ J.nr. 30-694

Dato: 15. marts 2006

Under henvisning til Folketingets Socialudvalgs brev af 15. februar 2006 følger hermed – i 5 eksemplarer – socialministerens svar på spørgsmål nr. 2-9 til L 142.

Spørgsmål nr. 2:

”Ministeren bedes oplyse baggrunden for, at oplysningerne om "at individuelle tilskud særskilt skal takstfastsættes", jv. høringsnotatet, kun kommer til at fremgå af bekendtgørelsen og ikke af selve loven? Ministeren bedes i den forbindelse give sin vurdering af de retssikkerhedsmæssige konsekvenser heraf.”

Svar:

Ved valget mellem at regulere ved lov og ved bekendtgørelse indgår flere hensyn. Det gælder først og fremmest, hvilket detaljeringsniveau der ønskes for reglerne. Sædvanligvis vil mere detaljerede og tekniske regler findes i bekendtgørelsen.

Det har ingen betydning for rettigheder og forpligtelser for borgeren, om bestemmelsen fremgår af lov eller bekendtgørelse. Kun hvor en bestemmelse er i strid med anden lovgivning har det betydning, om bestemmelsen fremgår af lov eller bekendtgørelse. Bekendtgørelser kan som bekendt ikke ændre lovtekst.

Spørgsmål nr. 3:

”Ministeren bedes sende udvalget en uddybende redegørelse for, samt en vurdering af, de kritikpunkter, som KL rejser i sit høringssvar.”

Svar:

KL opfordrer til, at der i bekendtgørelsen om Tilbudsportalen alene henvises til den nærværende opgørelsesmetode i lovforslaget omhandlende retssikkerhedsloven.

Bekendtgørelsen om Tilbudsportalen fastsætter alene, hvor detaljeret udgiftsoplysninger skal *gengives*, mens den kommende bekendtgørelse om takstfastsættelse af priser efter dette lovforslag fastsætter, hvilke udgiftselementer der skal medtages i den samlede udgift.

KL har endvidere nogle betragtninger over vanskeligheden for betalingskommunen ved at fastholde et bestemt skatte-serviceforhold i relation til ledelses- og administrationsudgifter.

Hvis der herved tænkes på, at betalingskommunen kan komme til at betale for et niveau for ledelses- og administrationsomkostninger, som afviger fra betalingskommunens, så er det korrekt. Jeg finder, at det er rimeligt, at man skal betale for de faktiske udgifter i lyset af, at de enkelte udgiftselementer er synliggjort, så det kan indgå i betalingskommunens valg af tilbud.

Det nævnes videre, at problemstillingen kan blive særligt relevant i forbindelse med en udvidet mulighed for at etablere friplejeboliger, hvorfor det er nødvendigt at tage hånd om problemstillingen i denne sammenhæng.

Jeg er helt enig i, at det er den rette sammenhæng at behandle dette spørgsmål i.

Endelig nævnes, at da der er relativt store forskelle mellem kommuner vedrørende, hvor mange pladser man hhv. køber og sælger, kan lovforslaget have byrdefordelmæssige konsekvenser, som ikke fremgår af lovforslaget, men som man bør være opmærksom på.

Det er korrekt, at da dette forslag giver en mere rimelig fordeling af udgifterne, kan det give mindre byrdemæssige konsekvenser.

Spørgsmål nr. 4:

”Ministeren bedes oplyse, hvorvidt der med lovforslaget sker en ændring af forholdene vedrørende refusion af udgifter til rådgivning, tilsyn m.v., jf. § 176, stk. 2, som udgår, såfremt lovforslaget bliver vedtaget, herunder om kommunerne fremover selv skal afholde udgifterne til tilsyn m.v., og om det fremover også er kommunerne, der skal afholde udgifterne i forbindelse med tilsyn med private institutioner? Ministeren bedes i forlængelse heraf oplyse, hvorvidt dette medfører en forskel på, hvilke udgifter der medregnes i taksterne for hhv. en offentlig og en privat institution?”

Svar:

§ 176, stk. 2, indeholder en bestemmelse om, at kommunen ikke kan få statsrefusion for udgifter til rådgivning, tilsyn og administration. Bestemmelsen er udtryk for det hidtil gældende generelle princip, at kun direkte personhenførbare udgifter kan medtages ved beregningen af refusion – både statsrefusion og mellemkommunal refusion.

Med lovforslaget indføres en model for takstberegning, hvorefter visse udgifter til rådgivning, tilsyn og administration kan medtages. Dette er nødvendigt for at opnå ens regler for takstfastsættelse for private og offentlige tilbud. Da taksterne endvidere danner grundlag for statsrefusionen, er det nødvendigt at ophæve begrænsningen for medtagelse af udgifterne til rådgivning, tilsyn og administration.

Lovforslagets regler for takstberegning understøtter adskillelsen mellem kommunens opgaver som henholdsvis myndighed og leverandør. Adskillelsen af opgaverne er nødvendig for at opnå sammenlignelighed mellem kommunale og private tilbud. I takstberegningen indgår således kommunens opgaver som driftsherre, idet udgiften til disse opgaver indgår i de langsigtede gennemsnitlige omkostninger ved tilbuddet. Det betyder omvendt, at kommunens udgifter som myndighed ikke er en del af takstberegningen.

Det tilsyn, som er en del af takstberegningen, er kommunens særlige tilsyn med egne institutioner. Derudover har kommunen, som myndighed, tilsyn med alle institutioner beliggende i kommunen – både offentlige og private, og udgiften til dette tilsyn er det ikke muligt at anmelde til refusion.

Spørgsmål nr. 5:

”Ministeren bedes oplyse, om en kommune kan sælge/købe en plads til en særlig aftalt ”overtakst”, såfremt den borger, der visiteres til en plads, har et behov, der ligger noget over det gennemsnit, der er indgået i den almindelige takstfastsættelse? Ministeren bedes endvidere oplyse, om der vil være mulighed for at lave købs- og salgsaftaler til f.eks. 75 -150 % af den fastlagte gennemsnitlige takst.”

Svar:

Basistaksten skal kunne differentieres i forhold til kommunens specielle behov. For den enkelte institution kan der således være flere takster, diffe-

rentierede i forhold til den enkelte borger. Lovgivningen fastlægger ikke grænser for denne differentiering.

Spørgsmål nr. 6:

”Ministeren bedes oplyse, om et tilbud i privat regi vil kunne nedbringe sine takster ved at indgå aftaler om reklameindtægter? I givet fald hvordan vurderer ministeren så, at denne mulighed vil påvirke konkurrencen mellem offentlige og private udbydere?”

Svar:

Private tilbud vil kunne indgå aftaler om reklameindtægter, og disse indtægter vil kunne nedbringe udgifterne til tilbuddet, hvormed taksterne ligeledes bliver lavere.

Kommunerne vil dermed have mulighed for at købe billigere tilbud hos private leverandører til gavn for kommunens økonomi.

Spørgsmål nr. 7:

”Hvordan vil det forhold, at der kun skal betales en personlig servicebetaling i tilbud oprettet efter serviceloven, påvirke takstfastsættelsen, herunder mulighederne for en reel sammenligning mellem priser på tilbud, der indholdsmæssigt vil kunne yde samme service set i relation til borgerens behov?”

Svar:

Det er korrekt, at der på grund af den personlige servicebetaling kan være forskel på prisen på tilbud efter serviceloven og fx tilbud efter almenboligloven.

Fra 1994 har pensionister med ophold i døgninstitutioner eller plejehjem (serviceloven) fået udbetalt pension og betaler selv for ”husleje”, mad, vask m.v. I den forbindelse er det bestemt, at personer med højeste og mellemste førtidspension skal betale for den særlige service, der følger af opholdet - servicebetalingen.

Udlejningsboliger (almenboligloven) på fuldstændige lejelovsbetingelser er til gengæld ikke altid den optimale løsning for alle grupper. Det skyldes bl.a., at der i udlejningsboliger er regler for, hvordan lejeren skal behandle det lejede og for, at denne ikke må være støjende af hensyn til de andre lejere. Overholdes disse regler ikke, kan lejemålet opsiges.

Når vi har forskellige regelsæt, er det fordi mennesker ikke er ens. Der er behov for forskellige tilbud, der kan opfylde de forskellige individuelle behov, mennesker med funktionsnedsættelser har til boligen.

Servicebetalingen vil forsvinde over tid i takt med, at stadig færre førtidspensionister vil være omfattet af servicelovens bestemmelser om servicebetaling og i takt med, at almene boliger bliver den dominerende boligform for mennesker med handicap frem for længerevarende botilbud efter serviceloven.

Spørgsmål nr. 8:

”Hvordan vil ministeren sikre, at handlen med pladser alene bliver gennemført med udgangspunkt i borgerens behov og ikke med udgangspunkt i en kommunal kassetænkning?”

Svar:

Lovforslaget har til hensigt at skabe ensartethed og sammenlignelighed i prisfastsættelsen af alle sociale tilbud, uanset om der er tale om private, kommunale eller regionale tilbud.

Ensartetheden i prisfastsættelsen kombineret med offentliggørelsen af prisen på tilbuddene (Tilbudsportalen) giver kommunerne et langt bedre grundlag for at vælge mellem flere tilbud og borgeren en større sikkerhed for at få det rigtige tilbud. Spørgsmålet om kommunens forpligtelse overfor borgeren fremgår af servicelovens materielle bestemmelser. Forpligtelsen er uændret.

Spørgsmål nr. 9:

”Påtænker ministeren at overvåge prisudviklingen i taksterne for henholdsvis offentlige og private tilbud, og er ministeren indstillet på at overvåge og opsamle erfaringer med prisudviklingen, således at Folketinget kan informeres herom, f.eks. ved en årlig redegørelse?”

Svar:

I forbindelse med kommunalreformen etableres Tilbudsportalen, der vil indeholde oplysninger om de sociale tilbud samt de beregnede takster. Tilbudsportalen er først og fremmest tænkt som en mulighed for kommuner og borgere til at få overblik over de sociale tilbud og for kommunerne til at finde det tilbud, som bedst matcher borgerens behov.

Herudover vil Tilbudsportalen også blive opbygget, så den meget store mængde data så vidt muligt vil kunne anvendes i statistiske sammenhænge.

Eva Kjer Hansen

/Aksel Meyer